

Карен Цанџирев

ВЕТАР ИМА ПРСТЕ БЕТОВЕНА

*

Он се наслонио
поред себе на дланове
и замрзнуо се,

задививши се
својој компактности.

*

О три
чудесне
прекоморске земље
питао је он три скитнице,

и показао је
да је он тамо живео...

*

...А по ноћи
он пише трактат
о изградњи хипопотама
од цигле заборава.

ОНИ

Претрчавају
лица,
као улицу,
и
замичу
у даљини.

И опет
претрчавају...

*

Гомила – ово је „за“.
Човек – ово је „против“.
Ти си против гомиле,
ти си за човека –
ти јеси Гомила.

*

Ово није тешко –
за блистави крајичак
извући погледом из луде звезде
златни ланчић бубице...

А можеш ли ти
по ритму бежећих кишних капљица,
по степену туге у очима жаба
одредити дубину
јесени?

*

Градски човек градским корацима
корача брзо. На стешњеном лицу –
градска узнемиреност, туга и радни дан...
А да је тамо тако – злослутно, тамно –
поред њега на леђима подиже се? Гроб?
А може бити, то је – Град!

АРАРАТ

О Теби,
израслом из зрнаца
наше неисцрпне древности,
мислим!

И мисли моје,
као комадићи пенушавих звезда,
падају у океан
беспомоћности...

*

Ја утврђујем, да је рима – категорија државна.
Да се барикаде састоје искључиво од слободних стихова.
Мени се не допада глаткост на тихом лицу пионира.
Мени је на срцу вејавица у разбарушеном погледу Гавроша.

*

Ја – растојање
од саме узвишене птице
до саме дубоке пропасти.

И небо у мени
тумара тамо и натраг.

*

Најважније –
нараслим ланцем мисли
надмашити непрекидност шкољки. Маштом –
звезду, попету на небу. А тугом –
самоћу камења на дну бесконачно дубоког
мора...

*

Ово је све живот!
И дрвеће, и траве.
И мора, и језера.
И бубице, и птице...

И само ти на земљи,
усамљено узвишен разумом, –

младунац смрти.

*

Јесен –
дело шапутањем
на тему:
„Ветар има прсте
Бетовена“.

*

Од мене постепено,
као од непотпуне скулптуре,
одрезује се хаос, и ускоро
постаћу прсат од палих парчића...

Али ко је тај скулптор,
вечно собом незадовољан
и који ствара од мене
насип?

*

Подрхтавам!
Од шкрипе спорог пужа.
Од искривљавања корења далеког дрвета.
Од поноћног плескања морских облутака.
Од колебања ластавица у недрима свитања... –

Таква је у мени
тишина!

*

Ускоро!
Сасвим већ ускоро,
неће бити, никаквих четрдесет смрти,
и ти ћеш устати, као ја, поклонићеш се Суши,
срцолик којом – утоливши жеђ... Као ја,
ти ћеш ћутати, гледати у дубину Младежа
и видети Пепео...

*

Питао сам ветар:
„Шта ће човеку кућа?“

Ветар је одговорио:
„Човеку је потребна легенда“.

*

На обали једног безименог мора
ја сам видео блистави леш делфина.
Ја сам легао поред њега на пешчани насип...

Ко каже, да сам ја сам?

*

Пред сам одлазак
кроз прозор улетео је врабац.

Ја сам погледао у небеса

и решио сам остати.

КАРЕН ЕДУАРДЕВИЧ ЦАНГИРЕВ родио се 1956. године у Арцаху. Од 1973. године живи и ради у Москви. Завршио је одсек киберистике Економског факултета МГУ. Завршио је и постдипломске студије, на катедри за управљање (организација рада код нас). Објављује од 1978. године („Московски универзитет“, „Санкт Петербуршки универзитет“, „Московски комсомолац“, „Комсомолска истина“, „Литерарна Русија“, „Студентски меридијан“, „Смисла“, „Москва“, „Огањ“, „Нови свет“ алманах „Посеја“...). Преводи са енглеског, француског, чешког, хрватског и српског језика. Састављач је и учесник колективног зборника „Бели квадрат“. Иницијатор је и састављач прве изложбе стихова (слободних стихова), приказаних у Москви од 7. до 19. јануара 1989. године. Приредио је „Апологију руског слободног стиха“, која је објављена у Москви 1991. године, у којој је 360 песника и 1600 песама. Члан је комитета московских књижевника.

Превод са руског и белешка: Љубиша Мишић